

kun bliver 38 Øre. I Folketinget er der fremkommet nogen Indsigelse herimod, fra forskellige Partiers Side har man været betænkelig herved. Man har imidlertid frafaldet Betænelighederne for det første ud fra den Betragtning, at der gives Finansministeren en almindelig Bemyndigelse til at fastholde den fulde Godtgørelse, naar særlige Hensyn taler derfor, og for det andet, fordi der er indført en Bestemmelse om, at Spiritus til Belysning og Kogebrug skal nyde den fulde Godtgørelse. Der er blevet sagt om dette, at det maa ske vil berøve Forslaget noget af dets finansielle Betydning. Dette Bortfald af Godtgørelse regnes for Statskassen at ville indbringe 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men for det første er det i Øjeblikket tvivlsomt, om der vil kunne anvendes Spiritus til Belysningsbrug i noget videre Omfang, og for det andet havde man allerede ved Lovforslagets Fremførelse regnet med, at ikke saa lidt af den Spiritus, der laa til teknisk Brug og bagefter kan denatureres, vil blive undtaget paa Grund af den særlige Bemyndigelse, Finansministeren vilde faa. Jeg maa herom sige, som jeg ogsaa maa sige om den Bemyndigelse, der findes i § 4, at det er Finansministeriets Hensigt at bruge den, saaledes som man er blevet enig om i det Folketingsudvalg, der har behandlet Sagen, saa at alle Hensyn skal tages, hvor det viser sig, at det virkelig ved dette Lovforslag er lagt en Byrde paa Producent og Forbruger, en Byrde paa Produktionen eller Forbruget, som ikke i dette Øjeblik vil være let taalelig.

§ 4 bestemmer, at Tillægsafgiften for Fremtiden skal ydes af al teknisk Spiritus, dog med den Undtagelse, at Finansministeren faar Bemyndigelse til at fritage for en saadan, naar særlige Forhold gør sig gældende. Dette vil i alt Fald indbringe et Par Millioner Kroner, og der er ganske særlig fra det konservative Folkepartis Side rejst adskillig Indvending herimod, ud fra den Betragtning, at man ikke i alt for høj Grad skulde besvære Industri og Haandværk med saadanne Bestemmelser som denne. Jeg har imidlertid troet at maatte fastholde den — og tror det stadig — ud fra to Betragtninger. Den ene er den, at det er af ganske overordentlig Vigtighed, at der kommer saa store Indtægter ind i Statskassen som muligt, og jeg tør ikke heller her være med til ikke at tilstræbe den størst mulige Indtægt. Den anden Betragtning er den, at vel drejer det sig her om en ikke ganske ringe Afgift, der af Forbrugere og Producenter skal svares

til Statskassen, men den fordeles paa saa mange Hold og Hænder, at den neppe i al Almindelighed vil føles trykkende. For mange af de Industrier og Haandværk, som der her er Tale om, er Afgiftens Størrelse i Forhold til den Vares Værdi, til hvilken en forholdsvis ringe Del af teknisk Spirit skal bruges, saa forsvindende, at jeg ikke tror, det vil faa nogen Betydning.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Lovforslaget, som jeg har Grund til at tro er kendt af det høje Ting, og jeg skal udbede mig en velvillig Behandling af det. Jeg har ganske sikkert i og for sig haft Betænelighed ved at fremsætte det, Betænelighed, som baade berøede paa dette, at en almindelig Vares Pris skal forhøjes saa stærkt, som Tilfældet vil blive, hvis Lovforslaget vedtages, og paa Hensynet til den tekniske og den denaturerede Spirit. Men jeg har maattet lade disse Betæneligheder vige overfor det Hovedhensyn, som jo maa være Finansministerens, Hensynet til Statskassens Tarv. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det høje Landsting lige i dette Øjeblik — uden nogen Betænelighed maa jeg sige — har vedtaget en Lov, som koster Statskassen 8 Mill. Kr., og tidligere har vedtaget Love, der hver koster Statskassen 30 Mill. Kr. eller maaske mere. Det er umuligt for Finansministeren at sidde den Røst overhørig, som bestandig klinger i hans Øren: Skaf Penge til alt dette, som Befolkningen trænger til, og som Landsting og Folketing er lige ivrige til at vedtage. Naar dette er Tilfældet — og jeg maa sige, at det for hver Dag, der gaar, er mere og mere Tilfældet, for hver Dag er Udgifterne stigende — saa vil man ogsaa fra dette høje Tings Side kunne forstaa, at jeg har maattet forelægge dette Lovforslag.

Dalsgaard: Den højtærede Minister har nu gjort Rede for Lovforslagets Indhold, og jeg har intet dertil at føje. Jeg vil kun gøre et Par Bemærkninger om Sagen i dens Almindelighed. Ved denne Sags første Behandling i Folketinget udtalte den højtærede Finansminister nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Billigelse gerne vil citere. Finansministeren udtalte (Folketingstidenden Sp. 1687) følgende:

„Mit Syn paa denne Sag er dette, at naar der foreligger saa overordentlige Tilstande, som der gør, naar der af Rigsdagens samlede Partier afkræves Staten saa store Udgifter for Befolkningens Skyld, er det